

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou v právní věci žalobce: M. T. M., nar. X, státní příslušnost X, t. č. X, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2014 č.j. MV – 106367-6/OAM-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou včas podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR ze dne 14.3.2014 č.j. MV-106367-6/OAM-2013, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Inspektorátu cizinecké policie Letiště Praha – Ruzyně č.j. CPR-9722-26/PŘ-2013-93054 ze dne 29.7.2013, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a 2 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů (dále také zákon o pobytu cizinců). Doba, po kterou cizince nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na čtyři roky. Počátek doby, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států EU, byl uložen podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Doba k vycestování byla stanovena podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců do třiceti dnů ode dne, kdy lze rozhodnutí o správním vyhoštění vykonat podle § 119 odst. 7 zákona o pobytu

cizinců od odpadnutí důvodů, pro které bylo rozhodnutí nevykonatelné, nebo do třiceti dnů po pominutí důvodů znemožňujících vycestování, je-li řízení o mezinárodní ochraně pravomocně ukončeno a důvody znemožňující vycestování se na cizince tímto rozhodnutím vztahují.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí blanketní žalobu s tím, že ji do 15 dnů doplní. Žalobce sám žalobu v této lhůtě nedoplnil, reagoval až na výzvu soudu a žalobu pak doplnil ve lhůtě soudem stanovené dne 25.4.2014. V podané žalobě žalobce namítal, že správní orgán porušil ust. § 2, § 3, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Další námitka se týkala porušení zákona o pobytu cizinců v ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1, 2, písm. c) bod 2, § 120a a § 179 odst. 1. Rovněž namítal porušení článku 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

Pokud jde porušení článku 31 odst. 1 Ženevské úmluvy, která stanoví, že smluvní státy se zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost. Žalobce uvedl, že z Konžské demokratické republiky musel vycestovat z důvodu pronásledování, protože byl členem opoziční politické strany UDPS. Ve své vlasti byl kvůli svým politickým aktivitám uvězněn od prosince 2011 do června 2012 a byl během svého věznění mučen. Podařilo se mu pak zařídit si doklady a vízum do Ruské federace, kam neprodleně vycestoval. Bylo mu tam vydáno pak výjezdní vízum a měl Ruskou federaci opustit. K tvrzení žalovaného o možnosti požádat v Rusku o azyl poukázal na podmínky řízení o udělení azylu v Ruské federaci. V této souvislosti žalobce mimo jiné uvedl, že podle zprávy Ministerstva zahraničí USA o situaci lidských práv v Ruské federaci za rok 2013 v Rusku existují zákony, na základě nichž je možné požádat o azyl, avšak federální migrační úřad uvedl, že od roku 2008 vyhověl 888 žádostem z 11.637, t.j. 7,6 % žádostí o udělení azylu. UNHCR ve zprávě uvádí, že žadatelé o azyl v Rusku čelí zajištění, hrozbám deportace, pokut ze strany policie a rasově motivovaným útokům. Bylo poukazováno na případy bití, zatýkání, vydírání ze strany policie při jednání s osobami, které podle vzhledu pocházely z Kavkazu, Střední Asie, Afriky, popř. byly romského původu.

Žalobce uvedl, že dočasně v Ruské federaci žil, avšak tato země pro něj nebyla bezpečná z důvodu nedostatečných záruk Ruska před porušením zásady non refoulement. Žalobce se vzhledem k tomu domnívá, že splňuje podmínky podle článku 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Žalobce uvedl, že ČR byla pro něj tranzitní stanicí, neboť měl za to, že na území přicestoval s povolením k pobytu v Itálii. Nicméně tato okolnost dle žalobce nic nemění na skutečnosti, že cestoval za účelem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a tato žádost měl podat v Itálii. Proto by se na něj měl vztahovat článek 31 Ženevské úmluvy.

Žalobce v této souvislosti odkázal na stanovisko odvolacího soudu ve Velké Británii, citoval tato stanoviska v podané žalobě.

Žalobce se domnívá, že splnil i podmínku neprodleně se přihlásit státním orgánům ČR. Pobytová kontrola probíhala přímo při výstupu z letadla, neměl ani možnost orgány ČR dříve kontaktovat.

Žalobce se dále domnívá, že zákaz vstupu a pobytu na území členských států po dobu čtyř let je zcela nepřiměřená okolnostem případu. Žalobce uvedl, že žalovaný měl vyhodnotit

to, že žalobce v podstatě na území ČR nevstoupil, jelikož se zdržoval pouze v tranzitních prostorách mezinárodního letiště Václava Havla. Mimo jiné se domníval, že se v jeho případě jedná o platné a pravé doklady povolující mu vstup na území.

Žalobce se rovněž domnívá, že se žalovaný nevypořádal se žalobcovým vyjádřením k závaznému stanovisku Ministra vnitra ČR, který žalobce shledal nevěrohodným z důvodu pochybení tlumočnicka při výslechu žadatele v rámci řízení o správním vyhoštění. Nevypořádal se rovněž s důvody žalobcem uvedenými, kvůli kterým žalobci hrozí vážná újma. Žalobce ze země původu vycestoval právě z důvodů znemožňujících vycestování, kdy zemi opustil z důvodu ohrožení života za účelem hledání mezinárodní ochrany. Poukázal zároveň na mučení a špatné zacházení se žadateli o udělení mezinárodní ochrany v případě návratu do Konžské demokratické republiky.

Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil a nejdříve zmínil, že v tomto případě byla ve lhůtě pro podání žaloby žaloba podána v takovém rozsahu, že je z důvodu absence žalobního bodu neprojednatelná. Konstatoval, že dle ust. § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále s.ř.s.), podle kterého může žalobce žalobní body omezit kdykoli za řízení, rozšířit žalobu o další žalobní body však může jen ve lhůtě pro podání žaloby, t.j. v konkrétním případě pouze do dne 29.3.2014. Žalovaný také poukázal na to, že z blanketního podání nevyplývá, že by byl dán důvod pro stavění lhůty pro podání návrhu na zahájení řízení podle § 35 odst. 8 s.ř.s. V této souvislosti žalovaný odkázal na ust. § 36 s.ř.s., který zakotvuje rovné postavení účastníků řízení.

Žalovaný poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále NSS) č.j. 4 As 3/2008-78 ze dne 24.8.2010 nebo rozhodnutí ze dne 31.5.2005 č.j. 8 Azs 52/2005-56, z nichž plyne, že prostá citace paragrafů správního řádu bez jakékoli specifikace není žalobním bodem. Pokud žaloba žádný žalobní bod neobsahuje, může být sice tento nedostatek podmínek řízení zhojen, nicméně jen v zákonné lhůtě pro podání žaloby, jak vyplývá z ust. § 71 odst. 2 s.ř.s. Domnívá-li se žalobce, že si sám může stanovit lhůtu k tomu, kdy blanketní žalobu substancuje, mýlí se. Pro takový postup neskýtá zákon žádnou oporu. Po marném uplynutí lhůty k podání žaloby se absentující žalobní body stávají neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení a výzva k odstranění vad podání by již byla nadbytečnou.

Žalovaný se pak vyjádřil i k žalobním námitkám uvedeným žalobcem v doplnění žaloby. Tyto námitky shledal neopodstatněnými. Uvedl, že ust. článku 31 Ženevské úmluvy na věc žalobce nedopadá, k čemuž se žalovaný již vyjádřil i ve svém rozhodnutí. Žalovaný znovu rekapituloval skutečnosti, které vyplývají ze správního spisu a byly uvedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí. K žalobcovu tvrzení, že mu nemuselo být známo, že cestovní doklady, kterými se prokazoval, jsou padělky, žalovaný uvedl, že mu to, že se jedná o padělky, muselo být zřejmé, neboť o tyto doklady nežádal standardní legální cestou, nýbrž prostřednictvím náhodné osoby označované jako M..

K žalobcovu tvrzení, že se sám úřadům přihlásil, žalovaný uvedl, že ze shromážděného spisového materiálu jednoznačně plyne, že se žalobce státním orgánům nepřihlásil dobrovolně, naopak v průběhu kontroly předložil svůj cestovní doklad s padělanými vízy Belgie a Itálie, Ruské federace a předložil padělané povolení k pobytu v Itálii a padělek průkazu totožnosti Itálie pro cizince vystavený na jeho jméno. Tyto doklady

předložil zjevně s cílem absolvovat prováděnou kontrolu a nikoli se úřadům aktivně přihlásit. Úmysl žádat o udělení mezinárodní ochrany projevil žalobce až dne 28.8.2013 v situaci probíhajícího řízení o správním vyhoštění. Řízení o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany není dosud ukončeno, takže závazky vyplývající z Úmluvy o právním postavení uprchlíků jsou právě v tomto řízení dostatečně zajištěny českým právním řádem včetně principu non refoulement. Pokud je cizinci udělena některá z forem mezinárodní ochrany, je cizinec dostatečně chráněn před navracením do země, kde by mu hrozilo pronásledování či nebezpečí vážné újmy.

Žalovaný se dále vyjádřil k námitce stanovení doby čtyř let, po kterou nemůže vstoupit na území členských států EU, a v této souvislosti poukázal právě na to, že se žalobce prokazoval padělanými doklady a přicestoval prokazatelně bez platného víza či oprávnění k pobytu.

Žalovaný pak navrhl, aby soud usnesením návrh odmítl pro neodstranitelné vady žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nebo aby soud žalobu odmítl pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s.ř.s. Pokud nebude takto postupováno, navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí a postupoval přitom podle ust. § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že v tomto případě byla žaloba podána v zákonné lhůtě. Ze správního spisu zjistil, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 19.3.2014. Lhůta 10 dnů stanovená v § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců počala běžet od tohoto data a skončila dne 29.3.2014. Tento den byla sobota, takže posledním dnem ve smyslu § 40 odst. 3 s.ř.s. je nejbližší následující pracovní den, t.j. pondělí 31.3.2014.

Žaloba byla podána u Městského soudu v Praze dne 31.3.2014 do datové schránky bez připojeného elektronického podpisu. Do tří dnů dne 2.4.2014 bylo toto podání doplněno písemným podáním shodného obsahu (§ 37 odst. 3 s.ř.s.). Soud dospěl proto k závěru, že žaloba byla podána v zákonné lhůtě.

Soud dále zkoumal, zda lze v řízení pokračovat s ohledem na žalobcovo podání, v němž chybí žalobní body. Soud dospěl k závěru, že v řízení lze pokračovat, neboť žalobce k výzvě soudu ve lhůtě soudem stanovené žalobu doplnil tak, že tato žaloba je soudem projednatelná. Soud se proto zabýval jednotlivými žalobními body v žalobě uvedenými a věc posoudil na základě obsahu správního spisu i odůvodnění napadeného rozhodnutí takto:

Žalobce v podané žalobě zejména namítal nesprávné uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a 2 písm. c), bod 2 zákona o pobytu cizinců. Uvedl, že mělo být postupováno v souladu s článkem 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (dále Ženevská úmluva).

Článek 31 odst. 1 Ženevské úmluvy zní: „Smluvní státy se zavazují, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy ve smyslu článku 1, vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost. “

Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný zabýval tvrzením žalobce o jeho postavení uprchlíka a možnosti jeho situaci posoudit podle Ženevské úmluvy. Vycházel přitom ze skutečností, které vyplynuly v průběhu správního řízení najevo. Z úředního záznamu o pobytové kontrole provedené v tranzitní hale na letišti Václava Havla dne 27.7.2013 po příletu linky B2461 z Minsku vyplývá, že žalobce byl kontrolován a následně zadržen. Až po tomto zadržení požádal o azyl. Nestalo se tak tedy bezprostředně po příletu. Kontrolou bylo zjištěno, že jeho doklady jsou padělané za účelem pobytu v Itálii. Z výpovědi žalobce bylo zjištěno, že pobýval dlouhodobě v Ruské federaci za účelem studia. O mezinárodní ochranu v Rusku nepožádal. Do Itálie vycestoval za účelem výdělečné činnosti. Doklady, kterými dokládal povolení k pobytu v Itálii, se ukázaly být padělané, nepravé. Jednalo se o nepravá vstupní razítka Itálie a Belgie otiskovaná v žalobcově cestovním dokladu.

Žalobce poté, co dodatečně požádal o udělení mezinárodní ochrany, tvrdil, že byl v Demokratické republice Kongo uvězněn a mučen od prosince 2011 do června 2012. Žalovaný konstatoval, že žalobci byl poté hned v červnu 16.6.2012 vystaven jeho cestovní doklad. Tím zpochybňoval žalobcovo tvrzení o pronásledování v zemi původu. Je zřejmé, že mu příslušné úřady jeho země vystavily cestovní doklad a umožnily opustit zemi bez obstrukcí. Tato skutečnost zpochybňuje žalobcovo tvrzení o věznění, mučení a obavách z politického pronásledování v případě návratu.

Žalovaný pak uvedl, že podle článku 31 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků publikované pod č. 208/1993 Sb. se smluvní státy zavázaly, že nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost.

Žalovaný pak uvedl, že žalobce pobýval téměř po dobu jednoho roku na území Ruské federace, aniž požádal o mezinárodní ochranu, i když tvrdil, že důvodem jeho vycestování z vlasti byl právě úmysl o ni požádat z důvodu politického pronásledování. Žalobcův pobyt na území Ruské federace nebyl prodloužen poté, co bylo zjištěno, že neplní účel pobytu. Žalobce podle své výpovědi jel do Ruské federace studovat. Uvedl, že ze zdravotních důvodů však studovat nezačal.

Žalovaný vyhodnotil tyto skutečnosti v tom smyslu, že toto vše odporuje žalobcovu tvrzení, že z vlasti odešel z důvodu politického pronásledování. Je zřejmé, že žalobce odjel do Ruské federace za účelem studia a neprojevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu.

Žalovaný rovněž vyhodnotil žalobcovo tvrzení, že dokumenty si pořídil za účelem pobytu v Itálii, kde se chtěl věnovat výdělečné činnosti, tak, že tím vlastně neprokázal dobrý důvod pro nezákonný vstup.

Pokud pak žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil skutečnost, že žalobce věděl, že jeho doklady jsou padělané, poukazuje soud na to, že z výpovědi žalobce je zřejmé, jakým způsobem si opatřil vstupní razítka Itálie a Belgie prostřednictvím známého a lze dát za pravdu žalovanému, že takovýto způsob není běžný a zpochybňuje žalobcovo tvrzení o tom, že si nebyl vědom nepravosti těchto dokladů. S ohledem na tyto skutečnosti pak správní orgán odůvodnil stanovení doby čtyř let, po kterou není žalobce oprávněn vstoupit na území EU.

Soud v tomto odůvodnění neshledal žádné vybočení z mezí uvážení a dospěl k závěru, že žalovaný rozhodoval na základě zjištěných skutečností a v souladu s zákonem.

V případě žalobce nebyly dány podmínky pro použití článku 31 Ženevské úmluvy, neboť nelze hovořit o tom, že by byl v postavení uprchlíka, jak má toto ustanovení na mysli. Žalobce se jednak nepřihlásil úřadům bez prodlení a neprokázal dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost. Nebylo rovněž shledáno, že by prokázal jím tvrzené skutečnosti týkající se jeho pronásledování v zemi původu. Toto vše bylo zhodnoceno i v závazném stanovisku Ministerstva vnitra k možnosti jeho vycestování. Správní orgán při posuzování možnosti žalobcova vycestování vycházel z informací o situaci v Demokratické republice Kongo. Při tomto posouzení vyšel i z toho, že žalobce při podání vysvětlení do protokolu dne 28.7.2013 nesprávně uvedl název nebo zkratku strany, které je dle svého tvrzení aktivním členem. Vyšel pak z toho a dospěl k závěru, že se jedná o účelové tvrzení. Vyhodnotil rovněž, že Demokratická republika Kongo nepostihuje své občany z toho důvodu, že se v zahraničí pokusili získat mezinárodní ochranu. Hodnotil i to, že v případě, že by byl žalobce aktivním členem jím uváděné strany, nic mu nebrání v návratu do vlasti, neboť není v kapacitě státu sledovat pohyb a historii svých občanů a je možno také přestěhovat se do jiné části země. Při vyhodnocení těchto skutečností dospěl k závěru, že jsou žalobcovy obavy nadsazené a zcela neopodstatněné.

Žalobce v žalobě namítal, že se Ministerstvo vnitra ČR v závazném stanovisku dostatečně nevypořádalo s žalobcovým tvrzením o jeho věznění a mučení za účast v politické strany UDPS.

Soud v této souvislosti odkazuje na vyjádření, které podal žalovaný, v němž bylo poukázáno na to, že žalobce požádal v ČR o udělení mezinárodní ochrany. O této žádosti nebylo dosud rozhodnuto. Závazky vyplývající z Úmluvy o právním postavení uprchlíků jsou právě v tomto řízení dostatečně zajištěny českým právním řádem včetně principu non refoulement. Pokud by žalobci byla udělena některá z forem mezinárodní ochrany, je dostatečně chráněn před navrácením do země, kde by mu hrozilo pronásledování nebo nebezpečí vážné újmy.

Žalobcovy námitky uvedené v žalobě nebyly shledány důvodnými, jak bylo shora uvedeno, a proto soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je ve výroku rozsudku uvedeno. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovaný náhradu nežádal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 s.ř.s. kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem dle ust. § 105 odst. 2 s.ř.s.

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení je nepřípustná.

V Praze dne 2. června 2014

Mgr. Dana Č e r n o v s k á v.r.
samosoudkyně